

dre os i at gøre noget. Der gøres i øjeblikket forsøg med det under de regionale kulturforsøg og i Statens Musikråd, og dem skal vi naturligvis se grundigt på, før vi laver en permanent indsats.

Til hr. Ole Donner vil jeg som afslutning, hvilket er passende, da han er ordfører for forespørgerne, sige, at jeg selvfølgelig skal bestræbe mig på at holde fat i det brede forlig, når det næste gang drejer sig om mediepolitik, og i øvrigt også, når vi fremover skal lave praktisk politik på forliget.

Og så: Det er muligt, at det officielt var en boksekamp, jeg så ikke så meget af den, da jeg ikke kan se det dér pay per view, men det så ud som en slåskamp. Og jeg er nok et af de få mennesker her i salen, der har spillet håndbold mod Brian Nielsen, og derfor ved jeg sådan fra egen oplevelse, at det, han mest giver sig ud i, er slåskamp. Nå, det kommer måske slet ikke sagen ved!

Med hensyn til, om Kulturby 96 var en sandkasse, så er det måske et meget godt billede på, at der både var tilskuere og også mange aktive.

Og så bør jeg måske lige sige til hr. Ole Donner, at Arken er en sag, som Københavns Amt mest har noget at gøre med. Det er egentlig ikke noget, der vedrører Kulturby 96.

Til hr. Ole Donners kommentar omkring Mindship og ansættelsen derude: Jeg ser fra dagspressen, at hr. Ole Donner jo også ved, at det kan være problematisk med ansættelser i kultursektoren. Jeg har set en sag fra Frederiksværk, som hr. Ole Donner har lidt med at gøre, og det har da interesseret mig, at han også på egen krop har oplevet de problemer, der kan være ved ansættelser. Så det har jeg fuld forståelse for at hr. Ole Donner har forståelse for.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Jeg vil håbe, at kulturministeren får meget travlt i den kommende tid, nemlig så travlt, at han ikke gider læse Ekstra Bladet. Jeg har selv den holdning, at jeg ikke læser Ekstra Bladet, og jeg udtaler mig heller ikke til Ekstra Bladet, og den holdning synes jeg mange flere skulle have. Den historie, der stod i Ekstra Bladet den pågældende dag, er løgn fra ende til anden, som det vanligt er med Ekstra Bladet.

Men jeg vil godt sige, at den var meget god, for det så ud til, at der havde været en delegation af sted med hr. Ole Adolf Donner – står der så altid – i spidsen, som var strandet i Grenå, og i løbet af natten havde den pågældende overbe-

vist mig om, at han skulle ansættes i Frederiksværk. Det er ikke rigtigt, at vi strandede i Grenå. Det er rigtigt, at vi besøgte det pågældende sted ½ time om eftermiddagen, men ellers er resten løgn; men det var meget interessant. Jeg vil godt sige, at selv om jeg stod i spidsen for delegationen, var borgmesteren og den daværende borgmester også med, så vi var nogle stykker. Men det var ikke så morsomt, som det var beskrevet i avisen, og jeg håber, at ministeren får tid til at læse noget andet lektur end Ekstra Bladet.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 150: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.
Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 29/1 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tom Behnke (FP):

Endnu en gang har Folketinget fået et lovforslag på bordet fra justitsministeren om indfødsrets meddelelse, altså meddelelse af dansk statsborgerskab til en række udlændinge, der ønsker at opnå dette privilegium. Denne gang er der tale om 1.127 ansøgere plus næsten lige så mange børn. Der er altså i alt omkring 2.000 personer, som søger om at få dansk indfødsret.

Det er en foruroligende udvikling i det danske samfund, at så mange mennesker søger om at få dansk statsborgerskab, og endnu mere foruroligende er det naturligvis, at de pågældende med meget stor sikkerhed i hvert fald får dansk statsborgerskab.

Det er foruroligende, fordi det jo ikke kun er en gang imellem, Folketinget behandler et forslag af den her størrelse. Det sker faktisk en 3-4 gange i løbet af hvert folketingssamling, og derfor er der tale om ganske mange personer. Havde der nu været tale om en række personer, som udelukkende bestod af gode borgere, som var i stand til at klare sig selv, forsørge sig selv, var lovlydige og overholdt love og regler i det her land, så ville der jo nok ikke være det store pro-

blem i det, bortset fra at det jo stadig væk ville føre frem mod et multietnisk samfund, sådan som det gør i øjeblikket.

Men se, sagen er jo, at når det først bliver undersøgt, så viser det sig, at et ganske stort antal af de personer, som er opført på disse mange love, vi behandler her i Folketinget, er kriminelle, de er ikke i stand til at forsørge sig selv, og de har væsentlig gæld til det offentlige.

Så sker der jo det hver eneste gang, der er fremsat et forslag af denne karakter i Folketinget, at der bliver stillet ændringsforslag om, at de kriminelle, de, der ikke kan forsørge sig selv, og de, der har væsentlig gæld til det offentlige, skal udgå af forslaget, hvorefter man så kan stemme om resten. Dette stemmer alle partier i Folketinget jo som bekendt normalt imod.

Fremskridtspartiet står sammen med Dansk Folkeparti oftest alene med de synspunkter. Det er vi lidt kede af, fordi vi gerne vil give de mennesker, som er opført på forslaget, og som faktisk er nogle ganske gode borgere, dansk statsborgerskab. Og derfor vil vi endnu en gang stille de fornødne ændringsforslag.

Vi vil endnu en gang appellere til det øvrige Folketing om at vedtage ændringsforslagene, således at den gruppe, der til sidst skal stemmes om, er en gruppe af gode borgere, som naturligvis også skal have lov til at få dansk statsborgerskab.

Poul Nødgaard (DF):

Ja, jeg ved næsten ikke, hvad jeg skal sige, for situationen er den, at når vi her i Folketinget behandler lovforslagene, er det jo sådan, at selv til bitte, bittesmå lovforslag kommer den socialdemokratiske ordfører troligt op, dernæst er det Venstre, som er det næststørste parti, så De Konservative, og sådan kører det derned ad.

Så oplever vi her gang på gang, når vi skal førstebehandle de såkaldte indfødsretslove, at disse partier har indgået en eller anden aftale – jeg ved ikke, om man må sige lokumsaftale eller noget i den retning – om, at man ikke tager ordet her ved førstebehandlingen. Man tager det såmænd heller ikke ved andenbehandlingen eller tredjebehandlingen for den sags skyld. Man er simpelt hen stiltiende enige om, at alle de der attenhundrede mennesker, der står på det her lovforslag, skal have dansk statsborgerskab.

Jeg kunne godt lide at få en forklaring på, hvorfor man dog ikke som minimum går på talerstolen i demokratiets navn og siger nogle

ord om lovforslaget, og om man virkelig synes – og »man« er altså alle de partier, der ikke tager ordet her i dag – det er ret og rimeligt, at der tildeles dansk statsborgerskab til alle de ansøgere, der står i forslaget.

Nogle af ansøgerne, det lægger vi ikke nogen skjul på i Dansk Folkeparti, har vi sympati for skal have dansk statsborgerskab. Det er folk, der i enhver henseende lever på danske vilkår, klarer sig selv osv. osv. Jeg tør ikke sætte tal på, om det er to tredjedele af dem, der står i lovforslaget, som aldrig burde se et dansk statsborgerskab; det er nok noget i den retning, men det kan vi jo få undersøgt i udvalget.

Jeg vil endnu en gang appellere specielt til de borgerlige partier – som formentlig, går jeg da ud fra, vil samarbejde med Dansk Folkeparti efter et folketingsvalg – mander sig op til at komme op og fortælle, hvad de i virkeligheden mener om det foreliggende lovforslag.

Når man ser og hører, hvad V- og K-folk siger ude omkring i landet, så er de dybt bekymrede, dybt foruroligede, når de står ude i Sønder-Bjert forsamlingshus og taler, og nu skal der også gøre op med det her osv., men hvad ser vi så i dag her i Folketinget? Ikke én røst løfter sig hverken fra Det Konservative Folkeparti eller fra partiet Venstre. Jeg synes, det er beskæmmende, men vi i Dansk Folkeparti skal nok huske også at gøre opmærksomme på det ude i landet. Det, man gør ude omkring, er tilsyneladende én ting, og det, man gør herinde, når man trykker på knapperne og mest af alt lader være med at tage ordet, når man burde tage det, noget andet. Det skal vi nok huske at fortælle på rette tid og sted.

Nu kommer der et udvalgsarbejde, og det bliver selvfølgelig, som det plejer, dvs. det bliver undertegnede som medlem af Indfødsretsudvalget for Dansk Folkeparti, som må stille en lang række ændringsforslag. Og det kunne da være, at man kunne provokere V og K til at stemme for et enkelt af disse ændringsforslag. Det er da set før. Men det bliver sikkert også kun et og måske to, hvis vi er meget heldige.

Men sagen går sin gang, og livet går videre. Vi må erkende, at der kommer sådan en portion her to, tre gange om året, men dér tror jeg, at enhver, der kan tænke nogenlunde ret, kan se, at det løb kan ganske enkelt ikke fortsætte.

Dansk Folkeparti vil gå ind i udvalgsarbejdet i Indfødsretsudvalget og søge at påvirke og stille så mange ændringsforslag – og vel at mærke begrundede ændringsforslag – som overhove-

det muligt. Det vil være sådan nogle forslag, som man virkelig får svært ved at komme udenom, specielt de borgerlige partier, der jo er bundet af en eller anden fuldstændig tåbelig aftale, som de har indgået med regeringen. Jeg forstår ikke, hvordan sådan noget overhovedet kan se dagens lys.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Grete Schødts):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 151: Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Grov miljøkriminalitet).

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 29/1 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Holger Graversen (S):

Socialdemokratiet håber, at der bliver bred opbakning i Tinget til det fremsatte lovforslag om at skærpe straffen for grov miljøkriminalitet.

I Folketinget har vi brugt megen tid på at tale om vold mod personer. De grove miljøsynder, vi her taler om, kan med rette betegnes som vold mod natur og miljø. Vold mod personer er både modbydelig og uacceptabel. Det har både Folketinget og regeringen ved flere lejligheder givet udtryk for og regeringen også vist gennem handling.

Med forslaget her vil vi gerne signalere, at volden mod vort miljø, vor fælles natur også er både modbydelig og uacceptabel. Denne vold

eller miljøkriminalitet angår jo ikke blot den enkelte person, men kan efterfølgende få skadelige og farlige følger for mange mennesker, og derfor berører den os alle.

Regeringen vil med forslaget markere, at den særlig grove miljøkriminalitet anses for mindst lige så alvorlig som f.eks. groft hærværk og grov skattekriminalitet, men det er de nuværende lovbestemmelser og strafmuligheder og specielt de hidtil faktisk idømte straffe ikke udtryk for.

I modsætning til vold mod personer og anden kriminalitet er vi overhovedet ikke i tvivl om, at truslen om længere fængselsstraf for miljøkriminalitet ville have en præventiv virkning. Derfor vil regeringen nu henføre den groveste form for miljøkriminalitet til selve straffeloven gennem en ny bestemmelse herom. Det foreslås konkret, at der for grove og bevidste tilfælde af forurening som ulovlig dumpning, deponering af giftigt eller andet forurenende affald eller udledning af farlige kemikalier skal kunne idømmes op til 4 års fængsel imod nu indtil 2 år.

4 års fængsel er faktisk, hvad man i dag kan få for groft hærværk, men alle ved, at de grove forureninger kan medføre langt større skader og omkostninger for samfundet og for os alle. Denne form for miljøvold kan endda have meget langsigtede og alvorlige konsekvenser for miljøet og dermed også for os mennesker, ja, endog for menneskers liv og helbred. Heldigvis ved vi, at langt de fleste i dag erkender det fælles ansvar over for miljøet, erkender vigtigheden af at bevare et rent miljø af hensyn til os selv og vore efterkommere.

Det understreges nu i straffelovens nye § 196, at straffen skal bruges, når der under skærpede omstændigheder er tale om forurening af luft, vand, jord og undergrund. Men dette gælder både, når der sker skade på miljøet, og når det blot fremkalder en nærliggende fare herfor, og det samme gælder ved bortskaffelse af farligt affald.

Socialdemokratiet synes, at miljø- og energiministeren fortjener ros for forslaget. Vi støtter varmt ministerens forslag og håber på både bred støtte og hurtig behandling her i Tinget, så loven kan træde i kraft hurtigst muligt.

Jeg har lovet at sige, at CD også støtter forslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Dette lovforslag om at indsatte miljøovertrædelser i straffeloven er en del af regeringens lov og orden-pakke. Det er helt gevaldigt, som